

rende Stadium bestemt maa benegte. Jeg vil ikke gjøre mig til af at være Sagkyndig, jeg behøver det ærede Thing at tage mine Ord ganske simpelt som et Vidnesbyrd fra en Mand, der har levet sit Liv paa Landet og kender Noget til Landbosforhold, særlig ogsaa til Røedyrking, og har taaget de foreliggende Fakta i Beregning med i saa tilbørlig Overveielse som jeg formaar. Det er jo Alt, hvad man kan forlange. — Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valokreds (Th. Nielsen) har hidtil været den egentlige Hovedtaler for den her fremsatte Løse (Th. Nielsen: Nei). Ja, det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valokreds (Winther) skal jeg gjemme til sidst, det forekommer mig, at det kunde være det Behøvefulde. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valokreds har i mine Dine hidtil været Hovedtaleren for den her fremsatte Løse, og jeg skal derfor tillade mig nogenlunde punktvis at følge hans Udvikling. Det ærede Medlem begyndte efter nogle andre Bemærkninger med at sige, at Sagen nu ikke kan fuldt uddebateres. Han syntes at rette en Bebreidelse mod visse ærede Samtidige for, at de allerede vare færdige med deres Overveielser; men jeg tror ikke, at en saadan Bebreidelse i Virkeligheden med Grund kan rettes mod Nogen som helst; andre Medlemmer ere derimod ikke færdige med deres Overveielser. Hvad det ærede Medlem lagde særlig Vægt paa, var, at der var en meget stor Meningsforskjel mellem Landmændene i denne Henseende; her kom det ærede Medlem til et ganske mærkeligt Resultat, som jeg dog skal tillade mig at pointere, idet det ærede Medlem vilde have disse Herrer Landmænd veiede, det vil sige, deres Mening. Naar man veier dem, kan man altsaa ikke tale sig til Sagen, det kommer ikke an paa, hvormange der er paa den ene eller anden Side (Udflydelse af Th. Nielsen), men naar man veiede disse Mening, saa forekom det det ærede Medlem, at den største Vægt var paa hans Side. Jeg veed nu ikke, hvorfra det ærede Medlem har den Guldvægt, som skulde være tiltrækkelig til at veie Landmændenes Mening, naar de staa mod hverandre i et Spørgsmaal, som i Virkeligheden er et rent Ja-spørgsmaal for Landmænd. Jeg skulde tillade mig at tro, at der i den Henseende slet ikke kan finde nogen anden Veining Sted end af de ærede Herrer's Grunde. Der er da fremsført Grunde paa begge Sider, og disse vil jeg ganske vist være med til, ikke at tælle, men at veie; men Meningerne, tror jeg, man har Grund til at tælle uden at veie dem (Udflydelse af Th. Nielsen). Ja, det ærede Medlem synes at more sig derover, men han vil maaske ved nærmere at se sit eget Foredrag komme til at indrømme, at der er nogen Grund for mig til at tage dette Spørgsmaal op. Det kommer mig nemlig ikke an paa, om det er Mænd, som raade over Hundrede eller Tusinder Lønder Land eller over Lønder Guld, der have

fremfat disse Mening, men det kommer an paa, hvad de Grunde ere værd, som de fremsætte paa begge Sider, og det er det, jeg tror kunde være værd at overveie. Det ærede Medlem havde et andet Argument for sig, nemlig „Ugefkrift for Landmænd“, det var meget begejstret og ivrigt for denne Sag. Men jeg spørger det ærede Medlem og andre ærede Tilstedeværende, hvormange Spørgsmaal har ikke vor agronomiske Literatur i sin Tid været begejstret og ivrig for og prædikeret paa Lagene og i Husene, og hvormange af disse Spørgsmaal ere siden faldne til Jorden som fuldstændig intetsigende, eller som ved nærmere Overveielse have vist sig fuldstændig urigtige? Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at igjennem en lang Række af mit Liv var der et vist Stikord paa Dagsordenen i Landbrugsforsøgene, og det var „Veiledningen“. Maa jeg spørge, hvor er den bleven af? (Th. Nielsen: Den er i fuld Gang). Ja, det ærede Medlem siger, at den er i fuld Gang, men Veiledningen i den Forstand, som Landøkonomerne dengang omhandlede, er læst bort af Jordens Overflade, den eksisterer slet ikke mere. Ved Siden deraf havde man et andet Stikord, og det var det Fordævelige i flere Aar efter hinanden at dyrke Langtraafæd. Det var en forferdelig Buskemand i Landbosproget, hvor er nu Faren og Frygten for Langtraafæd bleven af? Den er gaaet samme Vej som Veiledningen. I den Forstand, hvori man dengang fremhævede den, er den fuldstændig gaaet bort i Luften, og det Samme er Tilfældet med adskilligt Andet. Man har saaledes til sin Tid med den allerførste Kraft profereret for, at Mælkeproduktion er egentlig Alfa og Omega i vort Landvesen. Staar man paa det Standpunkt endnu? Nei nu er det Fodning først og sidst, og Kapløb mellem de forskjellige Landsdele er om at komme forrest i den Henseende. Det følger ganske af sig selv, at en saadan Sag, som sætter Landmændene i Bevægelse, ogsaa sætter den landøkonomiske Literatur i Bevægelse, og der fremkommer da Grunde og Modgrunde. Maaske vil der i den kommende Tid komme Indlæg frem i „Ugefkrift for Landmænd“ stil imod dem, der hidtil ere komne, og det fuldt saa vægtige som dem, vi hidtil have set. Jeg tror ikke, at det Slags Argumenter have nogen virkelig Betydning i dette Spørgsmaal; man kan tillægge dem mere eller mindre subjektiv Betydning for sig selv — det skal jeg fuldstændig indrømme —, men at det med Hensyn til Sagen selv har nogen afgjørende Betydning, kan jeg ikke erkjende. Dernæst vendte det ærede Medlem sig til selve Dyrkingen af denne Røe, og der indskrænkede han sig til at tale om enkelte Punkter. Navnlige henpegede han til Afkastet af Sukkerroen og dets Nytte. Jeg tror, at det ikke gaar an, at man saaledes faster sig over et ganske enkelt Punkt ved denne Dyrking, men at man maa